

РЕШЕНИЕ

№ 5813

гр. София, 15.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5111** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.128а от АПК.

Предявен е установителен иск с правно основание чл.128 ал.1 т.8 от АПК.

Образувано е по искова молба на Столична община с искане за обявяване нищожността на съдебно решение № 2680 от 28.04.2021г., постановено по адм.дело № 3684/2020г. на АССГ, II-ро отд., 33 състав.

Въведените твърдения за невалидност на съдебния акт са, че е съдът се е произнесъл по въпрос, който не му е подведомствен, а именно: за правото на собственост върху 32 кв.м. от имот с проектен идентификатор № 68134.905.187 /застроен/, като е приел, че тази площ е собственост на жалбоподателите. При липсата на какъвто и да е документ, легитимиращ жалбоподателите за собственици на 32 кв.м. от отчуждавания имот, недопустимо съдът е приел, че обезщетението за тази площ следва да се изплати на тях. Според ищецът, единствено по общия исков ред пред гражданските съдилища трябвало да се установи правото на собственост върху тази част от имота. На второ място, като основание за недействителност на съдебния акт е посочена абсолютната му неразбираемост. В мотивите било изложено, че на жалбоподателите трябва да се определи обезщетение и за 32 кв.м. от имот № 68134.905.187, но в диспозитива на решението не е посочена площта, а само увеличеният размер на паричното обезщетение. В диспозитива на решението не следвало да съществува съмнение или двусмислие относно истинската воля на съда. В мотивите на решението имало противоречие, като едновременно се приемало, че заповедта е законосъобразна, но неправилно е определен размера на дължимото обезщетение.

В проведеното открито съдебно заседание на 17.09.2021г. ищецът се представлява от юрк. Т. Ж. и юрк. И. Ю., които молят исковата претенция да бъде уважена и да се прогласи нищожността на съдебния акт. Подробни правни аргументи са развити в депозираните на 21.09.2021г. писмени бележки от юрк. Т. Ж.. Заявено е и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответниците – Е. П. Т.-А. и Ш. М. А., чрез процесуален представител адв.Г. Г. са депозирали писмен отговор на 28.07.2021г., в който се излагат доводи за неоснователност на предявения иск. Посочва се, че не съществуват изложените от ищеца основания за нищожност на съдебното решение- спорната площ от 32 кв.м. е тяхна собственост, както и решението е недвусмислено, съдържа всички необходими реквизити, волята на съда е ясно изразена, както в мотивите, така и в диспозитива. Молят да се отхвърли предявеният иск, защото решението е постановено от компетентния да разгледа спора съд, в пределите на правораздавателната власт, както и не съществува изключително тежък порок в изразената воля и форма на акта. Претендира се и присъждане на разноски, които съгласно приложен списък по чл.80 ГПК възлизат в размер на сумата от 6 000.00 лева.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на иска.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № СОА20-РД40-16/02.03.2020г. на кмета на Столична община е било наредено да се отчужди поземлен имот /ПИ/ с проектен идентификатор № 68134.905.187 /застроен/ с площ от 898 кв.м., заедно с попадащата в него сграда с идентификатор № 68134.905.187.1 с площ от 90 кв.м., съгласно скица-проект за изменение на КККР представляващ реална част от ПИ с идентификатор № 68134.905.436 по одобрената КККР със заповед № РД-18-739/21.11.2017г. на изпълнителен директор на АГКК, попадащ в уличната регулация и обхвата на обект „Изграждане на техническа инфраструктура по [улица]в участъка от [улица]до [улица]и проектно трасе на [улица]до [улица]- поетапно, участък от [улица]до [улица], съгласно влязъл в сила ПУП, одобрен с Решение № 44 по Протокол № 24/30.03.2001г. на СОС и заповед № РД-09-1944/16.10.2002г. на кмета на Столична община, предвиждащ изграждането на обект- публична общинска собственост.

На собствениците на имота Е. П. Т. – А. и Ш. М. А. за отчуждавана площ от 856 кв.м. е определено парично обезщетение от 210 143.56 лв. За останалата площ от 32 кв.м. от имота е посочено, че той е с неустановен собственик, като дължимото обезщетение възлиза в размер на 7 765.12 лева.

С решение № 2680 от 28.04.2021г. по адм. дело № 3684/2020г. на АССГ, II-ро отд., 33 състав е отменена заповед № СОА20-РД40-16/02.03.2020 г. на кмета на Столична община (СО), в частта, с която е определен размер на паричното обезщетение за отчуждаваната, реална част от имот: поземлен имот (ПИ) с проектен идентификатор 68134.905.187 (застроен), с площ 898 кв. м, заедно с попадаща в имота сграда с проектен идентификатор 68134.905.187.1, с площ 90 кв. м, съгласно скица - проект за изменение на КККР, представляващ реална част от ПИ с идентификатор 68134.905.436 по КККР, като е определен размера на дължимото обезщетение на 404 303.42 /четиристотин и четири хиляди триста и три лева и четиридесет и две стотинки/ лева.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град формира следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл.128 ал.1 т.8 от АПК е НЕСНОВАТЕЛЕН.

Нищожността е най - тежкият порок на съдебното решение, за който липсва законова дефиниция, а в трайно утвърдената съдебна практика се приема, че нищожно е решението, когато е постановено извън правораздавателната власт на съда, в незаконен състав, при неспазване на писмената форма или при неразбираемост на волята на съда до степен, че да не може да бъде разкрита по пътя на тълкуването.

Съгласно Решение № 668 от 15.11.2010г. по гр.дело № 1790/2009г. на ВКС, I-во ГО „Решението на съда е нищожно, когато е постановено от незаконен състав-еднолично, вместо от съдебен състав, с участие на лице, което не е било избрано за съдия, с участие на лице, което не е взело участие при разглеждането на спора, когато излиза извън пределите на правораздавателната власт, тъй като е постановено срещу лице, което не е подчинено на властта на българския съд, когато решението е устно или неподписано, когато волята на съда не може да бъде изведена поради абсолютна неразбираемост, когато съдържанието на решението противоречи на българския правен ред или когато делото е било образувано от името или срещу неправоподобна страна, съответно и тогава, когато в постановилия го състав е посочен съдия, който не е взел участие при разглеждането на делото.”

СТОЛИЧНА ОБЩИНА счита за настъпил този най- тежък порок на съдебния акт, защото за 32 кв.м., които съобразно заповед № СОА20-РД40-16/02.03.2020г. от имот с проектен идентификатор № 68134.905.187 са с неустановен собственик, в решението на съда е прието, че тази площ е собственост на жалбоподателите /ответници по настоящото дело/ и за тази площ им е определено парично обезщетение. Правилни са съжденията на ищеца, че в съдебното производство, развиващо се по правилата на чл.145-чл.178 от АПК не се разрешават спорове за материални права, които са подведомствени единствено на гражданските съдилища и се разглеждат по реда на ГПК. Действително, АССГ, II-ро отд., 33 състав е приел, че цялата отчуждавана площ от 898 кв.м. от имот и проектен идентификатор № 68134.905.187 /застроен/ принадлежи на жалбоподателите, а не само 856 кв.м., поради което и е определено обезщетение допълнително и за 32 кв.м. в тяхна полза. При положение, че в оспорената заповед на кмета на Столична община е посочено, че 32 кв.м. се отчуждават от „неизвестен собственик“, жалбоподателите /ответници по настоящото дело/ следва да установяват претендираните си вещни права върху тази част от имота по исков ред. Този състав на съда, приема, че правото на собственост върху спорна част от един недвижим имот е недопустимо да се установява в производството по обжалване на отчуждителната заповед. Това обстоятелство обаче, няма за правна последица опорочаване на крайния съдебен акт в степен на нищожност, а единствено обуславя неговата неправилност.

В случаите, когато съдът е излязъл извън спорния предмет, като е присъдил нещо различно в сравнение с исканото от жалбоподателя, респ. когато съдът в нарушение на принципа на диспозитивното начало се е произнесъл по предмет, за който не е бил сезиран, тогава решението му е недопустимо.

Нищожността се свързва най-вече с липсата на валидно волеизявление на съдебния състав - постановено от ненадлежен орган, функциониращ в ненадлежен състав /напр. еднолично от съдия, вместо от тричленен състав/, пред който не е завършено

разглеждането на делото и волята на съда не е формирана след тайно съвещание на целия съдебен състав и след гласуване на всички съдии, чрез което да се определи какво решава мнозинството / вж. чл.235 ал.1 ГПК/; когато не е било изготвено в писмена форма или пък и да е било изразено в такава, волята на съда е била абсолютно неразбираема; когато е подписано с особено мнение от двама от състава, т.е. липсва формирана воля на мнозинството; както и когато е подписано от лице, което в този момент не е било член-съдия, макар да е било такава към датата на последното съдебно заседание.

В конкретния случай е постановен съдебен акт № 2860 от 28.04.2021г. по съществото на адм.дело № 3684/2020г. в писмена форма, от надлежен съд и законен едноличен състав /чл.164 АПК/, в рамките на законовите му правомощия и изразената с него воля на правораздавателния орган да разреши спора, с който е бил сезиран, е ясна и разбираема.

В диспозитива на съдебното решение е определен размера на дължимото на Е. П. Т. – А. и Ш. М. А. обезщетение от 404 303.42 лева, в която обща стойност е включена стойността на имот с проектен идентификатор № 68134.905.187 с площ от 898 кв.м. от 289 863.00 лева, сграда с идентификатор № 68134.905.187.1 с площ от 90 кв.м. на стойност от 95 927.00 лева и подобрения в имота на стойност 18 513.42 лева. Волята на съда при увеличаване на размера на дължимото обезщетение е недвусмислено формулирана и не остават никакви съмнения относно нейното действително съдържание. Абсолютна неразбираемост на волята на съда е основание за прогласяване нищожността на решението, само ако същата не може да бъде изведена по пътя на тълкуването / чл.251 ГПК/ или чрез поправяне по чл.247 от ГПК. В случая, ако за Столична община съществува неяснота по отношение на определени изводи и констатации, то тя следва да сезира АССГ, II-ро отд., 33 състав с искане да се тълкува съдебния акт. Вярно е, че в диспозитива на съдебното решение не е посочено поотделно за кои обекти се присъжда обезщетението от 404 303.42 лева / в случая това са земя, сграда и подобрения/, то това не е съществено процесуално нарушение, при положение, че административният акт е отменен само в частта относно размера на паричното обезщетение и общата стойност съответства на сбора на отделните елементи, които са я образували. Допустатите неточности и известни несъответствия в мотивите на решението, също не води до този най-тежък порок за неговата действителност.

Като допълнителни аргументи и само за пълнота на изложението, настоящият съдебен състав излага следното:

1.Решението от 28.04.2021г. е действителен акт, защото се основава на процесуалните действия, извършени по делото в съдебното заседание, когато е приключено събирането на доказателствата и е бил даден ход на устните състезания и с оглед на изискването за непосредственост и несменяемост, то е било постановено от съдебния състав, който е участвал при неговото разглеждане в последното открито съдебно заседание на 15.04.2021г.

2.В процесния случай, не се установява нищожност на съдебното решение, тъй като не са налице пороци, свързани с функционирането на съда, с надлежното сформирание на състава му, с изключителното му овластяване да разрешава съдебни спорове, с формата на съдебното решение или с абсолютната невъзможност да бъде разкрита волята на съда. Според настоящата инстанция, нищожно би могло например да бъде това съдебно решение, ако беше постановено с участието на лице, което не е съдия в

АССГ, подписано е от друг съдия, а не този, който е взел участие при разглеждането на делото, което се е провело на 15.04.2021г.

3. Съдебно решение № 2860 от 28.04.2021г., по адм.дело № 3684/2020г. на АССГ, II-ро отд., 33 състав съдържа всички нормативно установени реквизити по чл.172а ал.1 от АПК. Изложени са подробни мотиви относно фактите по спора и правните изводи, обусловили неговия изход. С решението съдът е подвел фактите под правната норма и ги е обявил в диспозитива като правни последици, които се ползват със сила на пресъдено нещо. „Нарушаването на изискването за мотивираност на съдебният акт не означава липса на решение, а е основание за неговата отмяна като неправилно, т. е. мотивите са елемент, но не иманентна негова част /т.18 от Тълкувателно решение № 1/04.01.2001г. по т.гр.дело № 1/2000г. на ОСГК на ВКС на РБ./

Предявеният установителен иск е изцяло недоказан на въведените в исковата молба основания, поради което следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора и заявеното искане на представителя на ответника за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение се явява основателно, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК. Общият размер на заплатения адвокатски хонорар за осъществена правна помощ и съдействие от адв. Г. Й. Г. възлиза на стойност от 6 000.00 лева. Процесуалният представител на ищеца е направил възражение за неговата прекомерност, което съдът приема за основателно. Делото не се отличава нито с фактическа, нито с значителна правна сложност. Проведено е едно открито съдебно заседание, а обемът на извършената правна помощ не е съответен на уговорения адвокатски хонорар. На основание чл.8 ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет, минималният размер на адвокатското възнаграждение е 500.00 лева, колкото следва да се присъди на всеки един от ответниците.

Мотивиран от горното и на основание чл. 128 ал.1 т.8 от АПК
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, 22 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска на Столична община за обявяване нищожността на съдебно решение № 2680 от 28.04.2021г., постановено по адм.дело № 3684/2020г. на АССГ, II-ро отд., 33 състав.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Е. П. Т.- А. ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес: [населено място], район „С.“, [улица], ет.2, ап.18, чрез адв. Г. Й. Г. сумата от 500.00 /петстотин/ лева на основание чл.143 ал.3 АПК.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Ш. М. А. ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес: [населено място], район „С.“, [улица], ет.2, ап.18, чрез адв. Г. Й. Г. сумата от 500.00 /петстотин/ лева на основание чл.143 ал.3 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС на РБ в

14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: